

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

H. SALOMONSON, H. C. SNETHLAGE, W. MAAS GEESTERANUS,
J. H. MEYER, A. J. MOLLINGER, W. F. E. VAN HASSELT.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

16^e Jaargang.

No. 16.

Donderdag

29 Januari '14.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62.

BERICHT.

Uit de Redactie getreden:
W. ATEN.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

William Aten-exit, door de Redactie.
De Delftsche Studenten-Almanak voor 1914, door L.
A la Lanterne! door M.
Antwoord, door Een lid der Indische Vereeniging.
De Indische Debating-avond, door W. Maas Geesteranus.
Karel van de Woestijne, optredend voor „Vrije Studie”,
14 Januari l.l., door v. d. W.

Gedachten en Gedichten.

Aan „Entropie”, door $\frac{dQ}{dt}$.
Sigaretten hallucinatie, door F.
Verdwaald, door Wiswamitra.
Mijn Haat, door Analogon.
Zondagavond, door Lord Henney Mother.

Ingezonden.

Zonderling, door Ina van Os van Delden.

Uit de Delftsche wereld.

Jodendom en Zionisme, door v. S.

Boekbespreking.

Ingekomen boeken.

Technische Hoogeschool.

Uitslag Examens.

Correspondentie.

Lijst van Vergaderingen.

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

William Aten — exit.

Zooals hij gekomen is zagen wij hem vertrekken: een groote sigaar in den mond, en een klein valiesje in den hand. Kort doch hevig heeft hij in ons midden gebloeid. Wat booze stemmen fluisteren — dat ook zijn vader gebloeid heeft — zullen wij in het midden laten.

Hij heeft den moed gehad het studentenleven op een der mooiste momenten te verlaten, — het strekke velen van ons tot voorbeeld, die in moeden sleur hun collega met Minerva bestendigen. Vaarwel oude vriend, op de redactievergaderingen wist gij ons de vroolijkheid te doen behouden, die van onze jeugd is, en zoo dikwijls verduisterd wordt door zwaar principengedoe en valsche schaamte.

In dien korten tijd waart gij niet alleen een persoonlijkheid in ons midden, maar ook de verpersoonlijking van alles wat goed is en gezond in onze jeugd.

En als ge later de bastige stammen telt, die gij de uwe zult noemen, denk dan eens aan die jonge boomen wier plaats oningenomen blijft in het verre bosch, — zooals de uwe hier niet zoo gauw ingenomen zal worden, en eenige weemoedstranen zullen vallen, als verdwarrelde bladen van het omringend hout.

DE REDACTIE.

De Delftsche Studenten-Almanak voor 1914.

Alvorens over te gaan tot een critisch overzicht van den Almanak van het Delftsch Studenten-Corps, wil ik een paar woorden wijden aan de bespreking van den Bonds-Almanak door een der Redacteuren van het „Studenten-Weekblad”, een bespreking, die tot zoo'n onverkwikkelijk geschrijf aanleiding heeft gegeven. En te meer wil ik dat, waar mijn oordeel over onzen Almanak zooveel gunstiger luidt, en luiden kan, dan dat over de laatste Bondsuiting, en een dergelijke lof na een dergelijke critiek op den buitenstaander niet dan een onaangenamen indruk kan maken.

Ik wil daarom uitdrukkelijk op den voorgrond stellen, dat ik het betreur dat een „S.-W.”-redacteur-corpslid gemeend heeft, zich met de critiek op een Bondsuiting te moeten belasten, waar hij, uit den aard van zijn corpslidmaatschap, beter gezegd van zijn niet-bondslidmaatschap, daar ten eenen male toe onbevoegd is. Ook ben ik het niet met den heer S. eens, dat er een principieel verschil zou bestaan tusschen de „toevallige kaleidoscoop-figuren van het Weekblad en de blijvende kunstproducten van den Almanak.” De eene zoowel als de andere zijn geschreven voor een bepaalde en beperkte lezerskring, en zullen, mogen er ook enkele onder zijn van blijvende en meer algemeene waarde, alleen in dien kring geapprecieerd en beoordeeld mogen worden.

En nu ter zake!

De Corps-Almanak voor 1914 is door de opname van het Lustrum-programma met foto's van de hoofdpersonen en van het verslag van de Societeitsverbouwing tot een lijvig boekdeel geworden, op welks vet-ronde ruggetje de gouden lettertjes van het opschrift wat onbestemd en niet aan plaats gebonden, schijnen te wijfelen naar welken kant zij af zullen glijden. Het vignet is zwak in zijn opeenstapeling van rechthoek en cirkel-segmenten, door touwtjes aan den omtrek verbonden. Van het inlegpapiertje zullen wij maar zwijgen.

Ook de schutbladen-teekenaars zijn van het jaar niet gelukkig geweest. Het kalender-schutblad vertoont een slappe stopverf-ornamentiek, die met vlakversiering niets uitstaande heeft. Maar de kroon spant wel het schutblad van het D. S. C.

In gemoede; waarom heeft de Redactie niet een smetteloos blaadje waardiger gekeurd dan deze verzameling van wanstaltige letters en op-wereldtentoonstelling-behaalde-eervolle-vermeldingsmedailles, die het geheel maken tot een reuze-reclame voor Haarlemmer-Olie of Zebra's Zakjes Blauw? Het geheel wordt verlevendigd door tegen elkaar in wapperende vlaggen, klotsende golven en dwarrelende sneeuw-vlokken, alles bijeengehouden door anti-makassars onder en boven en opeengestapelde suikerpillen op de zijden. Op de hoeken weer eervolle vermeldingen. Ook het blad voor de Technische Hoogeschool vertoont een opeenstapeling van de bekende motieven, die zacht genomen, zonderling is te noemen. Ook vind ik het niet eerlijk dat scheepsbouwkunde en mijnbouwkunde zich met één scheepje en één lamp moeten vergenoegen, terwijl de andere faculteiten met twee emblemata zijn bedacht.

Gelukkig zijn er ook betere, zooals het impressionistische schutblad van de Kroeg, dat dezelfde ets-techniek verraadt als de eveneens zeer geslaagde hoofdjes van den kalender. Het beste zijn wel het schutblad van het Adresboek in zijn aangename zwart-wit-verdeeling, maar met wat te vele omlijsting, en vooral het ornamentrijke Mengelwerk-schutblad

met de terecht weinig uitgewerkte figurale vullingen. Hoe meesterlijk van actie is b.v. het, in enkele lijnen aangeduide, hurkende narrenfiguurtje in den rechter bovenhoek.

Het tiental foto's dat deze Almanak verlucht is, op die van den Senaat na, als een zeer geslaagde proef te beschouwen, om de oorspronkelijke en dure ingeplakte fotografieën te vervangen door een druk, die aangenaam van kleur is en aanmerkelijk goedkoper.

Het officieele gedeelte gaan wij stilzwijgend voorbij om enkele hoofden van vereenigingen nader te beschouwen eer het mengelwerk onze aandacht vraagt. Als een van de beste, en om zijn decoratief karakter en om zijn fijne ironie, is wel Vrije Studie. Goed zijn verder Debating, Technisch Leesgezelschap, Tooneel en de vignetten van Odin en Apollo.

Het mengelwerk is dit jaar van hooger gehalte dan in vorige Almanakken. Reeds dadelijk leidt „Opdracht” de verzen in met warme klanken, die beelden oproepen van donzige vruchten op kristallen schalen en fonkelende roemers met rinschen wijn.

Van denzelfden schrijver zijn „Hondentrouw”, dat goed is, heel goed zelfs, en mij zeer onaangenaam om zijn cynisme en „Van Menschenliefde en een Skelet”, dat goed van gegeven, onvoldoende van uitwerking is gebleven. Ook het versje dat er in voorkomt, is minder dan wij van S. gewend zijn.

Als kostelijke studenten-poëzie zijn te noemen: „Smartelijk Liedje”, met zijn woordspelingen: „Als in de Kurhausbar” . . . , met zijn grappig uit den toon vallende slotregels, en „Kameleon.” In dit laatste verraden de inleidende coupletten den meesterhand, de overige zijn niet alle even geslaagd, wel de laatste drie. Geestige krabbels versieren dit Obscuurlingen-epos.

Een dieper ondergrond hebben: „Van twee kanten”, waar in het laatste coupletje de vinger op de wonde plek in ons studentenleven wordt gelegd, „Van 't Meisje om mee te trouwen” en „Verwijt”, in welk laatste de twee bijbangelende slotregels het uitstekende geheel afbreuk doen. Het zuiverste van deze rubriek is ongetwijfeld „Zob zijn er”, dat ondanks de onaangename herinnering die de titel bij mij wekt aan flauwe versjes in de vorige almanakken en de gevoelsarme prenten van Verhuell, in een vijftal regels een fijner en scherper geteekend beeldje te voorschijn roept dan bladzijden proza dit zouden kunnen doen.

Als goede specimen van lyrische poëzie noemen wij „Nocturne”, „'t Was aan den tijd . . . .”, dat een klassieke schoonheid bezit, het goed gevoelde „Inkeer” en „Instantane” met een buitengewoon sterke en kleurenrijke vizie. Jammer is hier het kloosiaansche rijm van den tweeden regel. Verder „Godendienst”, waar schrijver of zetter vermoedelijk hun aardrijkskundige kennis van Java parten heeft gespeeld, — is hier niet bedoeld Kālī, de bloedorstige liefdegodin der Ciwaieten en niet de vulkaan Kawi?, — en „Gelijk de Zomer . . . .”

„De Dichter” vertoont een groote mate van technisch kunnen, al zijn niet steeds de beelden zuiver doorvoeld.

De overgang tot het proza wordt gevormd door „De Schepping van de Vrouw”, een stuk metrisch proza, waarin op niet onverdienstelijke wijze een fijn-ironisch, indisch? scheppingsverhaal wordt naverteld. De bron waaruit geput werd had wel vermeld mogen worden.

Als steeds is het proza sterk in de minderheid bij de poëzie. Als de voornaamste begroeten wij Sura, — wiens andere incarnatie een zeer banaal vers zag opgenomen —, en die in een tweetal schetsen zijn ouden roem van onzen besten prozaïst te zijn weer handhaaft. Vooral „Zomermorgen” is voortreffelijk van stemming en beeldend vermogen.

„Vriendschap” is een wat slap uitgewerkt, gevoelig verhaaltje. Wij zijn van Chétic beter gewend.

Tot slot de Varia, die jaarlijks minder van gehalte schijnen te worden. Geestigheid is gewoonlijk ver te zoeken, persoonlijke hatelijkheden treden te veel op den voorgrond.

Het adresboek kan bij het naslaan der slachtoffers te pas komen.

A la Lanterne!

De Revolutie is er nu, eindelijk, na lang te hebben gсмеuld in het binnenste der D. S. A. F. V., eindelijk nadat ontelbare malen ontwikkelaar en fixeersflesch niet gevuld waren, nadat honderden pannetjes zijn zoekgeraakt, nadat de amateurs zonder water zaten en met de handen in het haar, eindelijk nadat het gansche klachtenboek is volge-

foeterd. — A la lanterne! klonk een kreet en opgezweept door dit woord drong de massa op, twee hunner wisten zich zelfs in het parlement te dringen. Steeds sterker bruischt het ons in de ooren — à la lanterne! —

Heel de D. S. A. F. V. aanschouwt het wondere gebeuren met open mond.

Plotseling zwelt de kreet aan en onder oorverdoovend gebrul van à la lanterne!! wordt door de woestelingen de muur tusschen droog- en donkere kamer doorgeslagen en valt de bende aan op de nieuwe lantaren. In een minimum van tijd is zij vernield en wordt van haar voetstuk gerukt. In triomf dragen de nieuwe parlamentsleden nu de oude lantaren op kussens naderbij en met een plechtig en gevoelvol woord geeft men haar den eereplaats achter het bewegelijk scherm.

Ziehier, hoe de revolutie der conservatieven zich gaat afspelen en hoe men van een werkplaats een museum maakt.

M.

Noot van de Redactie:

En dat alles terwijl een sterkere lamp voldoende zou zijn.

Antwoord.

Hoewel wij, leden der Indische Vereeniging, aan de Delftsche Studenten Debating Club geen verantwoording schuldig zijn van onze daden, dus ook niet aan haren verslaggever, wil ik diens opmerkingen en vermoedens t. o. v. de leden der Ind. Ver. in het openbaar geuit, niet onverduidelijkt laten.

Niet zonder waardeering werd door ons het bericht ontvangen, dat een onzer landgenooten te midden van Nederlandsche studenten zou spreken. Als we consequent hadden willen zijn, dan hadden wij aan die waardeering uiting moeten geven door den 20^{en} Jan. j.l. op Debating te verschijnen. We zouden dan niet alleen getoond hebben belang te stellen in het geestelijk leven van onze Nederlandsche Corpsbroeders maar ook tot dat geestelijk leven het onze te willen bijdragen door een deel van onze gedachten te openbaren.

Eidoch, het egoïsme deed ook ons „Oosterlingen” het Nederlandsche gezegde: „vrijheid, blijheid” luider in onze ooren klinken. Voor enkelen van ons was de leuze: het ijs boven de vergadering van Debating.

Debating, beter gezegd haar verslaggever, had zich de moeite moeten nemen zich op de hoogte te stellen van wat er in het laatste halfjaar binnen de Ind. Ver. is omgegaan. Hij had dan moeten begrijpen, dat de stellingen op den 20^{en} Jan. j.l. door Debating aangenomen reeds maanden lang in de kring van de Ind. Ver. zij het ook in andere bewoordingen zoodanig gekauwd en herkauwd zijn, dat men, beu van het gepraat, wel eens snakt naar een daad, naar arbeid, die den gepropageerden geest in zich zou dragen.

Zou het debat van Debating op den 20^{en} Jan. j.l. ons verder gebracht hebben? Het verslag daarvan in geen geval. De opmerkingen, die de verslaggever zich veroorloofd heeft in het bijzonder t. o. v. de leden der Ind. Ver., Afdeling Delft, zijn welgemeend paedagogisch, maar met meer nadenken zouden zij niet in dusdanigen vorm geuit zijn.

Een lid der Indische Vereeniging.

De Indische Debatingavond.

Naar aanleiding van bovenstaand „Antwoord” zij het mij vergund mijn opmerkingen, waarover de schrijver gevallen is, nader toe te lichten.

Mijn doel was mijn bevreemding uit te spreken, dat ik geen uwer op de laatste Debating-vergadering aanwezig zag. Dit was te betreuren, daar nu niemand der aanwezigen volkomen op de hoogte der Indische toestanden was. Het gevolg was natuurlijk een minder vruchtbaar debat dan het geval had kunnen zijn, als er eenige ter zake kundigen aanwezig waren geweest.

Bovendien had de heer Tjipto gaarne een uwer in het debat tegenover zich gezien, daar hij meende, dat er bij de leden der Indische Vereeniging nog steeds bezwaren tegen zijn opvattingen bestonden, die de leden weerhielden hun volkomen sympathie aan de beweging te schenken.

W. MAAS GEESTERANUS.

Karel van de Woestijne,
optredend voor „Vrije Studie”, 14 Januari 11.

Onder het betrekkelijk klein getal der aanwezige leden van „Vrije Studie” mocht ik mij dien Woensdagavond rekenen. Op grond daarvan werd mij eenige dagen later verzocht een verslag van deze lezing te maken.

Maar slechts hier en daar is mij de zuivere belijnde gedachte overgebleven in mijn herinnering van schoone melodie. Verwacht daarom niet een verslag, lezers! ik kan slechts trachten een impressie weer te geven.

De Vlaamsche dichter heeft ons eenige zijner lyrische gedichten voorgedragen, daarna twee prozastukken.

En, droevig, maar opstandig, neergeslagen maar weer sterk, weemoedig maar weer hoopvol, ben ik door den klaren winteravond naar huis gegaan.

„Het Gelaat des Dichters” zal de bundel heeten der lyrische poëzie; verzen van den Herfst zal zij bevatten; „en droef en fel” zal het motto zijn.

Wij allen kenden lang reeds het bronskleurig Najaar als tijd van „verstild verlangen”, van droeve stervensgeuren, van troosteloosheid, van weemoed; en, wij kenden de stem, die sterk omhoog gaat: toch, Lente en Leven keeren weer.

Maar dien avond hebben wij den Herfst gevoeld als droef en *zonder* hoop: want na het keurend voorjaar zal weer de Herfst verschijnen; als droef, omdat alle uiterlijk verdween, wij innig mensch ons wisten; en dan eensklaps fel, in 't brandende verlangen naar voldoening, en weer als droef, omdat het verlangen ijdel is; en toch, toch fel, want het leven is zoo rijk, zoo groot; maar, neen,

„al lang is 't tijd, deze oogen toe te doen;
en 't strakke kleed is sleetsch tot op de bleeke naden!”

Niets meer te wachten, toch, onherroepelijk de stem der hope in zich te moeten hooren; te weten dat er niets voldoening geven kan, en toch te weten, dat wij naar voldoening blijven smachten, dat is wel „droef en fel”.

Om dit te doen begrijpen, zegt Van de Woestijne:

Beschouw dit grauwend aangezicht. Gij zult er vinden
de dorre voren, die er 's levens kouter sneed;
de lach van hem, die lijden wilde, en niet en leed;
de grijns van wie niet minnen wou en immer minde.

Aan ied'ren mondhoek starde in schamperheid zijn kreet;
roerloos als poele' is 't oog; en 't voorhoofd, klaar, toont in de
kalmte effenheid die elk begeeren weet te binden,
hoe elke zoen er liet de sporen van een beet.

Beschouw; — en sluit uw oog daarna. Maar laat er zwellen
de meelij tranen die ter dichte wimpren wellen;
en bid en zeg: „deze is gekoren en gedoemd;
want bem, die dus het lijdensteeken werd beschoren,
is onder dezen die voor de eeuwigheid geboren
de doolaards zijn, die men gevallen eng'len noemt.”

Als mensch tusschen mensehen staan wij, en toch, wij
zijn en blijven eenzaam:

„Want hoe ik lengen moge, en gij mij wacht: wij staan
in wrange kennis dat we, in eeuwigheid gescheiden
en hoe 'k u minne als gij mij mint, geen van ons beiden
de heele liefde van den ander kan verstaan.”

Dit droeve en felle weten doet hem zeggen:

Gij spreekt geen woord, o, vrouw, maar weent aan mijne zijde
onder 't ontgooch'len, dat uw tengre schoudren boog,
En ik weet uw leed; ik woog de keten van uw lijden;
— Maar sluit afkeerig 't werend oog.

Ik sluit mijn oog. Gevallig voel 'k het bar verstarren,
in harde plooiën, van een spotlach om mijn mond;
ik, die me eens voelde een-zelfde neer-laag tegensarren,
en eendere onmacht ondervond....

Waarom?... o, wreed gemoed, dat zocht om 't eigen lijden
het trage sussen van heur haperend vroom beklag —
— Gij spreekt geen woord, mijn kind, en weent aan mijne zijde
Ik sluit mijn oog. Helaas: ik lach.

En het was mij, toen de spreker in zijn tweede prozastuk den Heiligen Arnulfus diens eigen leven ging vertellen, alsof de dichter zelf zich teekende en analyseerde en weer belijnde; Karel van de Woestijne, die, droef en fel, de spotlach lachen kan om eigen woelen en verlangen en eigen machteloosheid, hij was het, die als achttienjarige Arnulfus het „doodende van het weten” kennen leerde; die, na den wellust nacht, begreep dat „alles toch slechts is om de eigene voldoening”; die, om alle bekoring van het leven te ont-

komen, den weg van vasten te gemakkelijk vindt, die aldoor meer zich zelve pijn'gen gaat om — weer te weten dat het pijn'gen zelf genot wordt; die 't open houden van zijn diepe wonden dagenlang dan laat, opdat hij missen zal de vreugde van den pijn en — weet dat dit opnieuw genot der zinnen is. 't Was als een aanklacht tegen alle valsche vroomheid van 't hedendaagsch mystieke, vroomheid die toch slechts is voldoening aan het eigen zin-verlangen.

Als eindelijk dan Arnulfus in onmacht is gevonden, is verpleegd, en weer hersteld, als hij, na 't zachte streelen van het zuivere linnen op zijn ziekbed, opnieuw de geesels grijpt, valt bij den derden slag het marteltuig, en langzaam eerst, maar sterker, hooger, wilder is de extase, Arnulfus stijgt tot in het hooge licht....

En weer gedaald te midden van de menschen, leeft hij geduldig en gewoon.

't Was de herhaling van wat Van de Woestijne in één van zijn gedichten reeds gezegd had.

„Laat uw trage wake duren,
Tot de haarden zijn gebluscht;
Slechts naast uitgedoofde vuren,
Slaapt men vroom in veilige rust.

Vreest gij, dat ge bij 't ontwaken,
licht van koude rillen zult;
Voed de vlamme in u der bake,
niet te dooven, van 't geduld.”

Toen was er eindelijk handgeklap in de zaal; 't was mij een weinig vreemd; want ik moest den spotlach lachen om alle verlangen, en ik wilde niet; ik ken de troosteloze eenzaamheid van het eigen-ik, en toch was ik nog hoopvol. Moest mijn „waan!” dan zwichten voor erkenning van mijn machteloosheid?

Zoo ging ik door den kouden winter nacht.

En plotseling wist ik dat

„... de kennis dat we, in eeuwigheid gescheiden
en hoe 'k u minne en gij mij mint, geen van ons beiden
de heele liefde van den ander kan verstaan.”

mij niet „wring” was doch juist alleen waardegevend, als zekere belofte, dat Liefde eeuwig groeien kan, dat zij blijvend is, omdat zij het volstrekke nooit bereikt, dat altijd meer te vinden wezen zal.

Wij gaan den bergweg op naar de eindeloos verre top. Er zijn er onder ons, die jachten voort steeds voort om te bereiken: niets zien zij, dan het einddoel; verstarren gaat hun blik. Er zijn er onder ons, die weten 't eindeloos verre van de reis, en wanhoop, omdat nooit bereikt zal worden, doet hunne hoofden hangen; niets zien zij, dan den grauwen weg waarop zij gaan. Er zijn er, die, daar gaan het hoofd omhoog, die weten dat het gaan nimmer zal eindigen, die ademen de reiner sterker berglucht, die zien het schooner schoon, dat voller wordt en rijker, hoe meer zij stijgen.

Hun is het reizen zelve tot een lust, die nimmer eindigt, aldoor hooger stijgt.

v. d. W.

Gedachten en Gedichten.

Aan „Entropie”.

Lang heb ik gearzeld voor ik je schrijven ga wat ik nu schrijf, omdat ik heel goed weet hoe nutteloos het wezen zal, en om mijn onvermogen om in woorden te zeggen wat in mij leeft als het goede, het niet te miskennen, gevoel.

En omdat je geen „goed verstaander” beut, en omdat ik vrees je welversneden pen en je scherpe geest, die de zwakke punten in mijn betoog zoo ras zal vatten, dwing je mij mijn vage gevoelens te omlijnen, te verscherpen tot beelden, die al hun innigheid missen gaan als zij kil en zonder leven verschijnen zullen voor je brandende oogen, onaesthetische letters op slecht papier.

Ja, je brandende oogen Entropie, want je bent ziek, hopeloos ziek.... en weet het zelf niet. En de koorts, die je inwendig verteert, die al je gevoelens verzenget en blakert tot je ziel als een troosteloze woestenij zal liggen, smachtend naar water, — die koortshitte zie je aan voor diep gevoel, voor hartstocht, haat, liefde.

En je verwondert je, dat die koortsgloed niet brandt in de oogen van hen, die je omgeven, dat de handen die zich

naar de jouwe strekken niet alle brandend zijn, hun lippen niet alle heet. En dan, in je ijlen, stoot je ze van je en huivert van een koelte, die je kilte des doods scheldt, en je vloekt hen dor en arm en onverwarmd door het vuur . . . dat verteert.

Ik moet even ingaan op het stukje dat je de vorige week meende te moeten schrijven . . . en te publiceeren.

Ik kan niet aannemen, ik wil niet aannemen, dat je daarmede iemand speciaal bedoelde. Zooveel zal er van je vroegere grootheid toch nog wel over zijn gebleven, dat je niet tot persoonlijke aanvallen je toevlucht zoekt. Het is dus het jonge meisje dat je aanvalt, om haar . . . jong-meisje-zijn.

Mijn arme jongen! Heb je geen jonger zusje, geen klein vriendinnetje, en ben je ook geen dichter genoeg meer om je er een voor te stellen? Gaat heel je voelen slechts uit naar die trieste nachtbloemen, die slechts kleuren en geuren onder 't licht van straatlantaarn en nachtcafé?

Hoe denk je je zoo'n kindmeisje, met haar nog onbewuste zieleleven, met haar gevoelsinnigte, haar nog niet begrijpend weten?

Standing with reluctant feet
Where the brook and river meet,
Womanhood and childhood fleet.

O ik ben zoo bang, Entropie, dat je weer niet zult willen begrijpen, dat je denken zal dat ik wat voel voor het poppekoppen-meisje, bonne, belle et bête, dat trouwt, kinderen krijgt en sterft zonder dat zij er bij denkt, omdat er geen ziel klopt onder het mooie omhulsel.

Maar waarom wil jij steeds de hartstochtelijke vrouw zien, de courtesane, de purper bloeiende papaver in elke nauw ontloken knop? Bestaat voor jouw arme, verhitte brein Jonkvrouw Else dan niet meer?

Stel je gerust. Ook over haar hoofdje zullen eens de hartstochtsvlammen laaien als zij zich geven zal aan hem, die haar lief is. Maar dat zal geen vuur zijn dat verteert en een troosteloze dorte achter laat, maar een dat loutert, . . . al zal de buitenwereld, al zal jij, de verhoogde glans van haar oog niet zien.

Met smart zal zij kinderen baren en die smart zal echter, menselijker zijn, dan jouw gezochte lijden bij de geboorte van je onvruchtbare koortsvisioenen.

En haar geluk bij de eerste stamelklankjes van een rose kindje, bij het voelen van een zoekend mondje, ach Entropie, zullen arme jij en ik ooit iets vinden dat dat benaderen kan?

Zij is rijk Entropie en jij bent arm, zóo arm dat heel mijn medelijden naar je uitgaat. En ik zou bei mijn handen naar je uit willen steken in meegevoel, — want ook ik

ben arm Entropie, al is het op andere wijze, — als je niet zoo verblind was tevens.

Je „streeft naar een maximum” rusteloze zoeker; weet je wel zeker dat je niet in sneldalende lijn het minimum nadert?

$$\frac{dQ}{dt}$$

Sigaretten hallucinatie.

Ik weet niet waarom,
maar ik ben zoo droef;
ik keer me om en om,
toch gaat mijn denken stroef.

'k Vind mijn divan hard,
toch sta ik niet op;
'k voel 't kloppen van mijn hart
toch steek 'k een nieuwe op.

Zacht zuig 'k d' eerste trek,
o, heerlijk aroom!
dees' sigaret verwekk'
als vroeger, me een droom!

een droom van een feest
waar een oude wijn
doet rinkelen de geest
van wie er samen zijn,

en waar, dient Johan
ons ten slotte 't ijs,
'n solo de celloman
speelt: zijn bravoure wijs:

'n vreemde melodie
is 't: een mengeling:
sombre melancholie
en lucht'ger blij gezing,

maar 't eindt in een hoon
razend met zijn hand
getokkeld toon na toon
aan zijn cel's lage kant:

een hoonlach die tart!
mij tart! komt me voor:
— 't is 't bonzen van mijn hart
mijn slapen en mijn oor.

F.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

KAMER te huur aangeboden.

(VOORKAMER 1e ÉTAGE)

ZEER BILLIJKE CONDITIES.

Adres: MARKT 67.

Gemeubileerde Kamers met Pension
aangeboden.

Adres: PRINS HENDRIKLAAN 5, RIJSWIJK.

B. J. STORM,
Choorstraat 49a.

Steeds voorradig een ruime keuze in:

Fantasie- en Kunstbeelden.

Niet voorradige Kunstbeelden worden
ten spoedigste geleverd.

A. J. PRINS, Choorstraat 4

Extra voordeelige aanbieding van

Dictaat Cahiers.

Reclame Cahiers, 160 bladz. dik, prima
kwaliteit papier, per dozijn f 2,—.

VERKOOP UITSLUITEND à CONTANT,
tegen zeer lage prijzen.

Reparatie-Inrichting voor VULPENHOUDERS.

PIANO'S en ORGELS

in huur vanaf 4.- p maand met inbegrip van stemmen, bij

F. J. RAAR, NIEUWSTRAAT 6.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 29 JANUARI 1914. No. 16.

Verdwaald.

Nel mezzo del cammin di nostra vita
Mi ritrovai per una selva oscura,

DANTE, L'Inferno.

Gelijk klein kindje, in donker bosch verdwaald,
En schreiens moe, zich legt op zachten grond,
Tot d'avond valt, en alom in de rondt'
Een mist'ge vool tusschen de takken daalt,

En met een kreet hij springt en snikkend vliedt
Voor 't grijnzend lachen van de spookgezichten,
Die hun verwrongen tronies naar hem richten, —
En Moeder roept, en weet zij hoort hem niet;

Zoo schrijd ik door het dichte struikgewas
En roep en schrei in 't bosch van mijn herinneringen
Tot 'k moede sluimer in het dorre gras,

Waar mijn demonen mij het oude lied,
Mijn innigst liefdelied, in valsche tonen zingen, —
En 'k roep Haar naam, en weet Zij hoort mij niet.

WISWAMITRA.

Mijn Haat.

Als op jou lam gezicht mijn vlakke hand zal branden,
Eén felle slag 't vervormt, en voor altijd verminkt,
Zal 't zijn, of om mij heen de rauwe hoonlach klinkt
Van duivels, juichend wild om een gewroken schande.

Maar als ik op je hoofd, dat zooveel kwaads bedacht,
Vergevend, streelend-zacht mijn hand zal komen leggen,
En van je groote schuld geen enkel woord meer zeggen,
Is 't of mij uit de vert' de Liefste tegenlacht! —

Januari 1914.

ANALOGON.

Zondagavond.

De lamp suist zijn eentonig liedje, vlak boven mijn hoofd.
De klok tikt gestaag, jachtig door als wilde hij maar verder
en weet niet waarheen.

Mijn kleine kachel ronkt zachtjes als een slapenden hond,
een trouwe vriend in mijn eenzaamheid.

Maar die geluiden merk ik maar even op, dan niet meer,
zij gaan langs mij heen, en ik voel slechts dat groote
forsche geluid, dat negatieve geluid van de stilte.

En in mijn hoofd zingt maar die zin die ik eens van
een vergeten iemand hoorde:

„Ik hoor de stilte, als een negatief geluid.”

Mijn boek is dicht — neergevallen op mijn knieën en
mijn oogen dwalen ver. In 't voorbijgaan blijft die blik
nog even hangen aan de bekende voorwerpen voor me,
die ik nu vreemd helder zie.

Eerst het fantastische figuur op het schoorsteenmantel-
kleed, dan op de oude groen-glazen flesch, die eeuwen lag
bedolven op de bodem der zee, tot er menschen kwamen,
die de zee droogmaakten en de bodem gingen bebouwen.
Toen haalden zij hem weg van onder de klei die hem zoo
lief was geworden, en zij brachten hem weer in het rust-
looze leven.

En nu staat hij stil in mijn kamer; en soms in avonden
als nu neem ik hem voorzichtig in mijn handen en bekijk
nauwkeurig elke kleurspiegeling van het verweerde glas.

En dan dwalen mijn oogen naar de groene pot op het
andere einde, en ik zie scherp de ingebakken figuurtjes
en het rieten vlechtwerk.

Dan staat middenop de bruinhout en koper beslagen
klok van de ploerterij, die slechts geduld wordt zoolang ik
nog niet mijn oude friesche stoeltjes-klok heb, die dáár zal
hangen; ik weet al precies de plaats, en ik hoor al het
rustige, langzame geluid, dat me herinnerd aan het leven
uit vroegere eeuwen, toen alles zooveel rustiger en gemoe-
delijker ging.

En, langzaam naar boven dwalend blijven mijn gedachten
nog even bij het nette slanke beeldje dat op de klok staat.

Maar ook daarvan dwalen mijn blikken af. Zij zien nu
ver, heel ver, weg in 't onzienbare en ik voel de stilte als
een negatief geluid.

En plotseling voel ik nu klaar, dat dat alles waar wij
ons mee omringen, waarmee wij onze kamers gezellig
maken, slechts is een bevrediging van het verlangen naar
iets intiems, uit een behoefte om niet alleen te zijn, om
niet de stilte om ons heen te voelen als een negatief geluid.

Dat, dat alles is maar een geringe tegemoetkoming voor
het groote, niet te stelpen verlangen naar een vrouwen ziel,
een vrouwenziel, die misschien eens zal vullen, dat eeuwige
geluid van de stilte.

11-1-14.

LORD HENNEY MOTHER.

Ingezonden.

Zonderling.

MONDNACHT.

NACHT.

Es war als hätt' der Himmel
Die Erde still geküsz't,
Dasz Sie im Blüten schimmer
Von ihm nur träumen müsz't.

Het was als had de hemel
De aarde teer gekust,
En lag zij nu te droomen
In kalme zoete rust.

Die Luft ging durch die Felder,
Die Aehren wogten sacht,
Es rauschten leis' die Wälder
So sternklar war die Nacht.

De wind zong langs de akkers,
Het koren wiegde zacht,
Stil fluisterden de boomen
In held're sterrennacht.

Und meine Seele spannte
Weit ihre Flügel aus,
Flog durch die stillen Lande,
Als flöge Sie nach Haus.

En mijne ziele zweefde,
Ontstegen aan haar kluis.
Langs stille, lichte landen,
Naar 't zoo geliefde thuis.

EICHENDORFF.

W. M.

Bij het doorbladeren van den Bonds-almanak voor 1914
trof mij de zeldzame overeenkomst tusschen „Nacht” van
W. M. en „Mondnacht” van Eichendorff, door Schumann
op muziek gezet; een overeenkomst, zoo merkwaardig, dat
ik ze den S.-W.-lezers niet onthouden wil.

INA VAN OS VAN DELDEN.

Uit de Delftsche wereld.

Jodendom en Zionisme.

Ich glaube: gäbe es keine Juden mehr
und man wüsste, es befände sich irgendwo
ein Exemplar von diesem Volk, man würde
hundert Stunden reisen um es zu sehen
und ihm die Hände zu drücken — und jetzt
weicht man uns aus!

HEINRICH HEINE.

Voor de Studentenvereniging ter behandeling van Ethische
en Godsdienstige vraagstukken zal een dezer dagen (de
datum wordt nader bekend gemaakt) een bekend Neder-
landsch] Zionist optreden met een rede over Jodendom en
Zionisme. Het komt ons voor, dat de behandeling van een
dergelijk onderwerp voor niet-Joden, geen overbodige weelde
mag worden genoemd. Het is inderdaad opmerkelijk, hoe
weinig men over het algemeen van de Joden weet, ondanks
het feit, dat dit kleine, veelgemaakte volk — dat moedig
alle stormen der historie doorstond, sedert het voor bijna
twee duizend jaar uit zijn vaderland verdreven werd —
gedurende alle eeuwen en tot op dezen dag steeds in nauw
contact heeft gestaan met de volkeren in wier midden het
leefde en aan de meeste hunner levensuitingen aandeel nam.
Men gaat op ieder gebied des levens met Joden om, maar
men kent hen niet!

Is dit niet een zeer wonderlijk iets?

Men is vrij goed op de hoogte van het wel en wee der Albaneesche bergbewoners, men weet U met veel animo een omstandig verhaal te doen van de huwelijksgebruiken bij de Tibetanen, maar de kennis omtrent het Joodsche volk — dat Ibsen eens de adel der menschheid noemde — beperkt zich hoofdzakelijk tot een zeker aantal overgeërfde en ingeroeste veroordeelen, waarvoor men nimmer de moeite neemt, om ze op hun waardigheidsgehalte te onderzoeken. En nochtans behoort dat volk tot een der oudste cultuurvolkeren der menschheid. Het is het volk, dat „der wereld een God en een moraal gegeven heeft”; het is niet slechts het volk van den Bijbel en van drie monotheïstische Godsdiensten, maar uit dezen verdrukten, nog steeds worstelenden stam, stonden telkens mannen op, die der menschheid in de verschillende stadia van haar ontwikkelingsgang nieuwe banen wezen: Jezus, Spinoza en Marx waren Joden!

Onder dit volk nu wordt een nieuw geluid gehoord. De nationale opleving die men in onzen tijd onder bijkans alle volkeren waarneemt, treft men ook bij het Joodsche volk aan. Na een ballingschap van twintig eeuwen ziet men de Joden in het welslagen hunner nationale en cultureele Renaissance in trotsch zelfbewustzijn tot zich zelve terug te keeren. Allerwegen blaast men verzamelen: terug naar het vaderland, naar Palestina!

Nooit, in dien langen, somberen tijd hebben de Joden hun land vergeten. Gedurende alle eeuwen zijn er Joden, door een onweerstaanbaren drang gedreven, naar het land der vaders teruggekeerd, een terugkeer die in onze dagen, onder den invloed der Zionistische beweging, een geweldigen omvang schijnt te zullen aannemen. En zoo kan men nu reeds zeggen, dat de twintigste eeuw zal zien, hoe een oud verdrukt volk, na lange omzwervingen, eindelijk in zijn eigen land tot rust komt.

Over deze moderne vrijheidsbeweging onder de Joden, waarvoor de geestdrift geweldig groeit, over deze beweging, haar toekomst en gevolgen, zal de heer Edersheim een dezer dagen het woord voeren.

Wie zijn kennis op een zeer verwaarloosd punt wil aanvullen, verzuime niet, dezen avond bij te wonen!

v. S.

Boekbespreking.

Vijfde vermeerdeerde en verbeterde druk van
VAN DALE'S GROOT WOORDENBOEK
DER NEDERLANDSCHE TAAL.

Uitgave: MARTINUS NIJHOFF, 's Gravenhage
en A. W. SLITHOFF's Uitgevers-Maatschappij,
Leiden.

Aflevering 3 ligt voor ons, in vervolg op de beide voorgaanden, en brengt ons tot en met het woord Duinwater.

Dit actueele vraagstuk blijft voorloopig onopgelost, in afwachting van aflevering 4. Verbetering en vermeerdeering schijnen ook nu consequent doorgevoerd te zijn; zoo voortgaande zal het werk een aanmerkelijke omvang krijgen, zeker verwonderlijk in verband met den matigen prijs.

Ingekomen boeken.

IK ZEG DE WAARHEID, door ANNA DE SAVORNIN
LOHMAN.

UITGAVE: L. J. VEEN, Amsterdam.

Technische Hoogeschool.

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken, d.d. 24 Januari 1914, No. 950, Afdeling O., is met ingang van 1 Februari 1914 aan W. J. de Voogt Hzu., w. i., te Delft, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de werktuigbouwkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft.

Candidaats-Examens Januari 1914.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur.

A. Baars.	J. H. Hinse.
W. J. Berdenis van Berlekom.	J. G. Kruimel.
J. de Bruyn Kops.	A. J. Langhout.
D. W. van Dam.	J. Oosterbaan.
F. Th. H. Dresens.	H. Sangster.
J. Emmen.	G. A. L. Statius Muller.
M. G. Fabius.	J. Ph. Tollenaar.
A. Grünberg.	

Bouwkundig Ingenieur.

P. H. Endt.	J. I. Planjer.
H. J. van der Heyden.	H. J. W. Tunnissen.
W. A. Molengraaff.	G. de Zwart.

Scheikundig Ingenieur.

W. J. Th. Amons.	J. J. Kranenburg.
J. C. van den Berg.	Mej. A. G. Kroese.
R. de Brauw.	E. P. Mom.
A. Brzesowsky.	A. P. G. Mijnlief.
A. P. Drost.	A. A. Obreen.
W. A. N. Eggink.	J. G. de Rütte.
Mej. H. van Gelderen.	P. Schut.
Mej. H. van Gennep.	K. H. A. Silleviss.
H. J. Hellendoorn.	

Mijningenieur.

G. Bouwmeester.	E. L. Siccama (met lof).
J. van den Broek.	H. W. de Vriendt.

Ingenieurs-Examens Januari 1914.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur.

J. D. M. Bardet.	M. G. M. Kaulbach.
C. P. Boonzaaijer.	G. J. Laman Trip.
J. W. Clerx.	A. A. Mol.
J. W. Duys.	J. A. Postema.
A. Gabel.	H. G. B. Rissink.
L. van Gogh.	H. Salomonson.
A. P. T. van Haften.	N. J. van Veen.
P. L. Israël.	F. Volker.
J. de Jong.	

Scheikundig Ingenieur.

Jhr. F. C. van Heurn.	H. W. van Ockenburg.
W. H. Jagerink.	J. J. Valkenburg.
B. Ledebor.	J. G. de Voogt.
E. F. Leemans.	

Correspondentie.

Geachte Heer Mooy!

Tot onzen spijt misten wij — heden ten bureele komend — uwe reeds aangenomen en zeer gewaardeerde bijdrage. Wat heeft er belet onze lezers dit pleziertje te onthouden?

Men zeide ons dat gij het manuscript zwijgend weggedragen hebt.

Helaas, het beste wat de aarde levert, neemt zij tot zich terug — dit blijft onze schrale troost.

Met vriendelijke groet,

De Redactie.

P. S.! Ook S. betreurt het zeer uw waardeerende woorden niet in druk vereeuwigd te mogen zien. De arme!

Lijst van Vergaderingen.

Mijnbouwkundige Vereeniging.

Vrijdag 30 Januari 1914, 's avonds 8 uur, in Zaal 94 van het Gebouw voor Mijnbouwkunde.

Spreker: de heer C. W. A. Lely, m. i., Hoofd-Ingenieur Biliton-Maatschappij.

Onderwerp: De ontginning van alluviaal tinerts op Biliton en de moderniseering van het bedrijf.

N. C. S. V.

Dinsdag 3 Februari 1914. Openbare Vergadering in Zaal 16. Aanvang 8 uur.

Spreker: Prof. Dr. J. W. Pont.

„Logika”.

Vergadering op Dinsdag 3 Februari 1914.

Spreker: Prof. Dr. J. K. Valckenier Kips.

Onderwerp: „De ziel der dieren”.

D. V. S. V.

Vergadering op Vrijdag 6 Februari 1914.

Lezing van Mej. Coomans.

„Onze Koloniën”.

Huishoudelijke Vergadering en Voordracht op Maandag 9 Februari 1914.

Vergadering op Woensdag 25 Februari 1914.

Spreker: J. v. d. Weyden, Kap. Gen. Staf O. I. L.

Onderwerp: „De verdediging van Ned. Indië”.

Agenda.

DEN HAAG.

Vrijdag 30 Januari. Gebouw v. K. en W.: Ital. Opera: „Butterfly”; 8 uur.

Haghespelersgeb.: Ned. Tooneel: „Haar groote dag”; 8 uur.

Zaterdag 31 Januari. Gebouw v. K. en W.: 3e Volksconcert, Residentie-orkest; 8 uur.

Diligentia: Concert Martine Dhont en Helena van Lunteren; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 30 Januari. Groote Schouwburg: Rott. Tooneelgezelschap: „De vrouw van veertig jaar”; 8 uur.

Zaterdag 31 Januari. Groote Schouwburg: Ital. Opera: „Ebra”; 8 uur.

Tivoli-Schouwburg: Tooneelver.: „Timm Boots”; 8 uur.

ADVERTENTIE.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Dinners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,
Oude Delft 120. **Chr. F. RÜTER.**

VOORHANDEN BIJ DE TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

De afsluiting en gedeeltelijke droogmaking der Zuiderzee

BEKNOPT OVERZICHT, SAMENGESTELD
OP LAST DER ZUIDERZEE-VEREENIGING
TER GELEGENHEID VAN DE EERSTE
NEDERLANDSCHE TENTOONSTELLING OP
SCHEEPVAARTGEBIED TE AMSTERDAM
IN 1913.

PRIJS 25 CENT.

Voorhanden in de Technische Boekhandel en
Drukkerij J. WALTMAN Jr.:

31—40 TAUSEND

TANZ BREVIER,

-: Zum Selbstunterricht im Tango, :-

One Step-Boston und allen modernen Tänzen. 200
entzuckende Bilder bekannter Künstler.

Preis: Mark 2.

KLEERMAKERIJ

Jacq. CNOOPS, Oude Delft 218.

Prima STOFFEN. Matige prijzen.
ABONNEMENTEN.

RESTAURANT „HOTEL CENTRAL”.

Levering van Déjeuners, Dinners, Soupers. Gelegenheid voor Club-Diners.

PLATS DU JOUR van 10-12 uur.

Iederen avond voorhanden Bisschopwijn.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

— BINNENWATERSLOOT 33—35. —

Losse nummers verkrijgbaar van:

SPORTBLADEN.

DE MAANDAGOCHTEND COURANT (Sportnieuws)	5 cent.
SPORTKRONIEK	10 "
SPORTBLAD	10 "
REVUE DER SPORTEN	15 "
AVIA	20 "
ALGEMEEN NEDERLANDSCH SPORTBLAD .	15 "

GEILLUSTREERDE WEEKBLADEN.

DE PRINS	6 cent.
DE WERELDKRONIEK	10 "
DE WEEK	15 "
BUITEN	15 "
PAK ME MEE	5 "
HET LEVEN	10 "
PANORAMA	10 "
HAAGSCHE POST	10 "

Klein Corpsbeeld

in PLASTIEK en GEBRONSD.

Modellen te bezichtigen in den boekhandel

BINNENWATERSLOOT 33.

Prijzen: In plastiek f 3,25.

Gebronsd „ 4,25.

VOORHANDEN, het onlangs verschenen werk,
getiteld:

STEENKOLEN.

Haar ontstaan en bereiding tot Markt-
product en Nevenproducten

DOOR

J. J. BOOTSGEZEL,

Werktuigkundig Hoofd-Opzichter der Staatsmijnen
in Limburg.

Met 94 Afbeeldingen en 2 Gekleurde Kaarten,

voorstellende: I. Ontwikkeling der cokes-bereiding in het
Nederrijnsch-Westfaalsch mijnndistrict. II. Kolenmijnen van
het Nederrijnsch-Westfaalsch mijnndistrict, verdeeld volgens
de kolensoorten die er getrokken worden.

Het geheele werk wordt uitgegeven in 4° formaat, is
gedrukt op best papier, waardoor de gravures goed tot hun
recht komen, en omvat 150 bladzijden. Niet alleen voor
hen die door hun studie op dit boek zijn aangewezen, doch
ook zij, die in het artikel zelf handelen en daardoor meer
belangstellen in de bereiding, zal de aanschaffing van dit
werk ten goede komen.

De prijs is in cartonnen band f 3,90.

Gebonden in linnen stempelband f 4,50.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

BINNENWATERSLOOT 33.

DELFT.